Súd:	Najvyšší správny súd SR
Spisová značka:	1Sfk/36/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	0923100341
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Marián Fečík
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2025:0923100341.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: VT-HADICE & PLAST s.r.o., so sídlom ul. Stavbárov 1, 071 01 Michalovce, IČO: 36 574 791, právne zastúpeného: JUDr. Juraj Kus, advokát so sídlom Nám. Osloboditeľov 10, 071 01 Michalovce, proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100832590/2020 zo dňa 30. apríla 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti uzneseniu Správneho súdu v Košiciach č. k. 3Sf/15/2023-337 zo dňa 20. augusta 2024, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania.

o d ô v o d n e n i e :

I. Stručný priebeh administratívneho konania a konania na správnom súde
1. Daňový úrad Košice, pobočka Trebišov (ďalej aj „správca dane“) vydal rozhodnutie č. 100187622/2020 zo dňa 17. januára 2020 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým podľa ustanovenia § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom a účinnom znení (ďalej aj „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 17.005,00 eur za zdaňovacie obdobie júl 2017, konštatujúc porušenie § 49 ods. 1 a ods. 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v platnom a účinnom znení (ďalej aj „zákon o DPH“).
2. Voči prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 100829085/2020 zo dňa 29. apríla 2020 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „napadnuté rozhodnutie“), a to tak, že prvostupňové rozhodnutie správcu dane podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil.
3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na toho času vecne a miestne príslušný Krajský súd v Košiciach. Domáhal sa preskúmania zákonnosti (okrem iných aj) rozhodnutia žalovaného a jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, ako aj uloženia povinnosti žalovanému doručiť rozhodnutie žalovaného právnemu zástupcovi žalobcu. V žalobe uvádzal žalobca jednak hmotnoprávne a procesnoprávne dôvody nezákonnosti rozhodnutí a jednak napádal doručovanie rozhodnutí žalovaného, pričom podľa žalobcu mali byť všetky rozhodnutia žalovaného, ktorými boli potvrdené rozhodnutia správcu dane, doručované splnomocnenému zástupcovi žalobcu, JUDr. Jurajovi Kusovi, a nie priamo žalobcovi.
4. Uznesením Správneho súdu v Košiciach, na ktorý od 01. júna 2023 prešiel výkon súdnictva v správnych veciach z Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „správny súd“), č. k. KE-7S/155/2020-259 zo dňa 21. júla 2023 bolo rozhodnutie žalovaného vylúčené na samostatné konanie. Konanie o správnej žalobe žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 100832590/2020 zo dňa 30. apríla 2020 bolo ďalej vedené pod sp. zn. 3Sf/15/2023.

5. Správny súd uznesením č. k. 3Sf/15/2023-337 zo dňa 20. augusta 2024 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), podľa § 179 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), uložil žalovanému povinnosť doručiť žalobcovi rozhodnutie žalovaného do 10 dní odo dňa doručenia napadnutého uznesenia.
6. V odôvodnení napadnutého uznesenia správny súd primárne skonštatoval, že správnu žalobu vyhodnotil podľa jej obsahu ako správnu žalobu opomenutého účastníka podľa § 179 SSP. V nadväznosti na to pristúpil ku skúmaniu základných podmienok takéhoto typu žaloby, a to (i) správnosť tvrdenia žalobcu, podľa ktorého mu malo byť doručené preskúmavané rozhodnutie, pretože mu svedčil status účastníka konania, a (ii) skutočnosť, že od vydania preskúmavaného rozhodnutia neuplynuli viac ako tri roky.
7. Vo vzťahu k splneniu druhej podmienky správny súd uviedol, že žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie dňa 30. apríla 2020 a správna žaloba bola podaná dňa 10. júla 2020, a preto je trojročná lehota na podanie žaloby opomenutého účastníka zachovaná. V tejto súvislosti správny súd poukázal na uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“) sp. zn. 5Sžk/25/2019 zo dňa 28. októbra 2021, zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR pod č. 11/2022, v zmysle ktorého uplynutie lehoty troch rokov od vydania preskúmavaného rozhodnutia je potrebné testovať k okamihu podania správnej žaloby opomenutého účastníka.
8. Vo vzťahu k splneniu prvej podmienky sa správny súd, po prijatí záveru, že žalobca ako daňový subjekt bol účastníkom daňového konania, v ktorom žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie, zaoberal námietkou žalobcu, že mu rozhodnutie žalovaného nebolo doručené zákonným spôsobom prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu, a teda nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. Správny súd vychádzal zo znenia plnomocenstva udeleného právnemu zástupcovi žalobcu dňa 07. januára 2020, ktoré je súčasťou administratívneho spisu, a ktorým, okrem iného, žalobca splnomocnil právneho zástupcu na podanie rôznych návrhov, podnetov a odvolaní v uvedenej veci a to v plnom rozsahu práv a povinností. Z uvedeného plnomocenstva správny súd vyvodil záver, že právny zástupca žalobcu bol oprávnený podať v mene žalobcu odvolanie proti rozhodnutiu správcu dane a nakoľko bol splnomocnený aj na všetky práva a povinnosti s tým súvisiace, bol splnomocnený aj na prijímanie rozhodnutia o odvolaní. Preto správny súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že žalobca splnomocnil právneho zástupcu len na vyrubovacie konanie. V tomto bode poukázal aj na samotné konanie správcu dane, ktorý aj v odvolacom konaní konal s právnym zástupcom žalobcu, keď mu doručoval Upovedomenie o postúpení veci na rozhodnutie odvolaciemu orgánu zo dňa 16. marca 2020.
9. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, aplikujúc § 30 ods. 3 Daňového poriadku, správny súd dospel k záveru, že žalobca mal pre doručovanie rozhodnutia o odvolaní ustanoveného právneho zástupcu, výlučne ktorému mal žalovaný preskúmavané rozhodnutie doručiť. Nakoľko však žalovaný postupoval pri doručovaní preskúmavaného rozhodnutia v rozpore so zákonom, toto nebolo doručené žalobcovi riadne a z uvedeného dôvodu nemohlo nadobudnúť kvalitu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. V tomto smere správny súd zdôraznil dôležitosť perfektného doručenia preskúmavaného rozhodnutia, ktorá vyplýva aj z § 31 ods. 1 písm. b) a § 63 ods. 1 Daňového poriadku.
10. Správny súd sa tiež zaoberal posúdením toho, či je splnená podmienka nedoručenia preskúmavaného rozhodnutia, a to aj s prihliadnutím na § 179 ods. 1 SSP, nakoľko rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi formálne doručené. Správny súd v tejto súvislosti poukázal na závery judikované Ústavným súdom Slovenskej republiky (II. ÚS 148/06, I. ÚS 361/2010, II. ÚS 31/04). Správny súd dospel k záveru, že napriek skutočnosti, že preskúmavané rozhodnutie bolo žalobcovi doručené, je potrebné mu právo na súdnu ochranu opomenutého účastníka priznať, nakoľko toto doručenie nemožno považovať za perfektné, vyvolávajúce právne účinky s tým spojené. Vzhľadom na uvedené mal správny súd za preukázané, že žalobca bol účastníkom administratívneho konania, v rámci ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané, avšak toto mu nebolo riadne, zákonným spôsobom doručené, a to z dôvodu jeho nedoručovania prostredníctvom splnomocneného zástupcu v rozpore s § 30 ods. 3 Daňového poriadku.
II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie žalobcu
11. Proti napadnutému uzneseniu podal žalovaný (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a z dôvodu, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu [§ 440 ods. 1 písm. h) SSP]. Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci správnemu súdu na ďalšie konanie.
12. V rámci vymedzeného sťažnostného dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľ uviedol najmä tieto sťažnostné body:

- odôvodnenie napadnutého uznesenia je v rozpore s jeho výrokom. Podľa názoru sťažovateľa je výrok napadnutého uznesenia ukladajúci povinnosť doručiť rozhodnutie žalobcovi nevykonateľný, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo doručované práve priamo žalobcovi, a to na adresu jeho sídla uvedenú v Obchodnom registri SR a bolo žalobcovi riadne doručené v súlade s § 31 ods. 3 Daňového poriadku, a to dňa 11. mája 2020, v plnom súlade s obsahom plnomocenstva. Sťažovateľ mal za to, že nie je dôvod na jeho opakované doručenie žalobcovi;
- definícia opomenutého účastníka podľa § 179 ods. 1 SSP nemohla byť naplnená len z dôvodu nedoručenia rozhodnutia sťažovateľa splnomocnenému zástupcovi žalobcu, pretože so žalobcom sa ako s účastníkom administratívneho konania konalo. V tomto bode sťažovateľ argumentoval tým, že z ustanovení SSP je zrejmé, že aktívne procesne legitimovaná osoba konania o správnej žalobe je žalobca, ktorým je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch a ktorá musí byť povinne zastúpená advokátom, a to už aj na spísanie správnej žaloby. Zo spisového materiálu je zrejmé, že žalobu zo dňa 10. júla 2020 podal žalobca v zastúpení advokátom, JUDr. Jurajom Kusom, ktorý konal v mene žalobcu, a teda žalobca bol podľa názoru sťažovateľa aktívne procesne legitimovanou osobou na podanie žaloby a správny súd podľa názoru sťažovateľa posúdil vec po právnej a vecnej stránke nesprávne, keď žalobcovi priznal postavenie opomenutého účastníka konania podľa § 179 SSP;
- zmyslom § 179 SSP je poskytnúť právnu ochranu a umožniť využitie práva na spravodlivý proces tomu účastníkovi konania, ktorému rozhodnutie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať. Podľa sťažovateľa je zo spisového materiálu zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie správcu dane bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 22. januára 2020, ktorý podal voči tomuto rozhodnutiu odvolanie dňa 21. februára 2020 a sťažovateľ o odvolaní rozhodol napadnutým rozhodnutím, ktoré bolo doručené priamo žalobcovi dňa 11. mája 2020. Žalobca podal voči rozhodnutiu žalovaného žalobu. Z uvedeného je jednoznačne preukázané a samotný správny súd to opakovane zdôraznil, že so žalobcom sa konalo ako s účastníkom administratívneho konania, a teda mu neboli upreté žiadne práva, na ktoré mal ako účastník administratívneho konania nárok a tieto práva (právo podať odvolanie a právo podať správnu žalobu) aj využil. Podľa názoru sťažovateľa mal správny súd vyhodnotiť túto časť žaloby v súlade s § 179 ods. 7 SSP a vo veci konať ďalej;
- žalobca splnomocnil svojho zástupcu len na konanie vedené na Daňovom úrade Košice, pobočka Trebišov. Poukazujúc na samotné členenie Daňového poriadku, moment ukončenia vyrubovacieho konania, ako aj na dvojinštančnosť odvolacieho konania, sťažovateľ zotrval na správnosti svojho postupu pri doručovaní napadnutého rozhodnutia priamo daňovému subjektu ako žalobcovi a na správnosti posúdenia obsahu plnomocenstva. Tvrdil, že hoci žalobca splnomocnil svojho právneho zástupcu na podanie odvolania, splnomocnil ho len na úkony správcu dane v odvolacom konaní a splnomocnenie nebolo udelené pre konanie pred sťažovateľom ako odvolacím orgánom;
- je nesprávne tvrdenie správneho súdu, že napadnuté rozhodnutie sťažovateľa bolo žalobcovi doručené len formálne. V súlade s § 31 Daňového poriadku, ako aj zákona o e-Govertmente v znení účinnom v čase vydania a doručovania rozhodnutia sťažovateľa, sťažovateľ doručoval napadnuté rozhodnutie žalobcovi do vlastných rúk, a to prostredníctvom poskytovateľa poštových služieb, ktoré žalobca prevzal v súlade s § 31 ods. 3 Daňového poriadku dňa 11. mája 2020. Nakoľko rozhodnutie sťažovateľa bolo žalobcovi riadne doručené, sťažovateľ trval na tom, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v súlade s § 69 ods. 9, v nadväznosti na ustanovenie § 74 ods. 7 Daňového poriadku, dňa 11. mája 2020;
- žaloba bola síce podaná v lehote troch rokov od vydania rozhodnutia sťažovateľa, keďže predmetné rozhodnutie bolo vydané dňa 30. apríla 2020 a žaloba bola podaná dňa 10. júla 2020, ale správny súd vydal napadnuté uznesenie až po viac ako štyroch rokoch od vydania predmetného rozhodnutia, ako aj od podania žaloby, t. j. dňa 19. augusta 2024 (pozn. správne 20. augusta 2024). Taktiež správny súd doručil sťažovateľovi rovnopis žaloby, spolu s výzvou na vyjadrenie k žalobe a k predloženiu úplného administratívneho spisu až dňa 14. novembra 2023, a teda sťažovateľ mal vedomosť o podanej žalobe až takmer po štyroch rokoch od jej podania žalobcom.
13. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že je pravdou, že v závere žaloby žiadal, aby správny súd rozhodol, že sťažovateľ je povinný doručiť preskúmavané rozhodnutie právnemu zástupcovi žalobcu a nie samotnému žalobcovi. Správny súd pochybil, keď uložil sťažovateľovi povinnosť, aby opakovane doručil preskúmavané rozhodnutie žalobcovi. K rozsahu plnomocenstiev udelených svojmu právnemu zástupcovi uviedol, že ak má advokát plnomocenstvo, kde je uvedené, že ho klient splnomocňuje v plnom rozsahu práv a povinností, to znamená, že má oprávnenie aj na preberanie rozhodnutí od príslušných orgánov verejnej správy, či už na prvom alebo na druhom

stupni. Z rozsahu plnomocenstiev zo dňa 20. júna 2019, ďalej zo dňa 14. októbra 2019 a zo dňa 07. januára 2020 je zrejmé, že žalobca splnomocnil advokáta JUDr. Juraja Kusa aj na vyrubovacie konanie, ktoré sa končí až právoplatným rozhodnutím vo veci, ako aj na podanie odvolania v daňovom konaní a vo vyrubovacom konaní, na vyrubovacie konanie a konanie o odvolaní v plnom rozsahu práv a povinností. Napriek uvedenému sťažovateľ 11 svojich rozhodnutí nedoručil právnemu zástupcovi žalobcu. Tieto rozhodnutia sa dostali k právnemu zástupcovi žalobcu až so značným časovým odstupom, lebo žalobca žil v tom, že rozhodnutia sťažovateľa musia byť doručené aj právnemu zástupcovi, ktorému udelil plnomocenstvo. Žalobca doručil napadnuté rozhodnutia právnemu zástupcovi až po tom, keď mu boli postupne doručené všetky rozhodnutia. Nakoľko však sťažovateľ postupoval pri doručovaní preskúmavaného rozhodnutia v rozpore so zákonom, toto nebolo doručené žalobcovi riadne a z uvedeného dôvodu nemohlo nadobudnúť kvalitu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. V závere vyjadrenia žalobca navrhol, aby kasačný súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že ukladá sťažovateľovi povinnosť doručiť rozhodnutie žalovaného právnemu zástupcovi žalobcu JUDr. Jurajovi Kusovi, a to do sídla advokáta JUDr. Juraja Kusa.

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

14. Senát Najvyššieho správneho súdu SR ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP), že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a posúdení veci kasačný súd dospel po neverejnej porade senátu jednomyseľne k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná.

15. Predmetom kasačného konania v danej veci bolo napadnuté uznesenie, ktorým správny súd podľa § 179 ods. 1 SSP uložil sťažovateľovi povinnosť doručiť žalobcovi preskúmavané rozhodnutie sťažovateľa do 10 dní odo dňa doručenia napadnutého uznesenia. Kľúčovým bolo zodpovedanie otázky, či sťažovateľova argumentácia uplatnená v kasačnej sťažnosti je spôsobilá spochybniť závery správneho súdu o uložení povinnosti doručiť žalobcovi ako opomenutému účastníkovi konania napadnuté rozhodnutie sťažovateľa.

16. Kasačný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že predmetom konania pred kasačným súdom už v minulosti boli skutkovo aj právne obdobné veci identických účastníkov konania s nastolením rovnakých sporných právnych otázok (vyhodnotenie obsahu udelených plnomocenstiev, pochybenie sťažovateľa pri doručovaní preskúmavaných rozhodnutí, aplikovateľnosť žaloby opomenutého účastníka). V tomto smere kasačný súd odkazuje na uznesenia Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 8Sfk/44/2024 zo dňa 29. januára 2025, sp. zn. 5Sfk/44/2024 zo dňa 29. októbra 2024, sp. zn. 8Sfk/43/2024 zo dňa 29. januára 2025, sp. zn. 5Sfk/43/2024 zo dňa 27. novembra 2024, sp. zn. 4Sfk/29/2024 zo dňa 19. novembra 2024 a sp. zn. 1Sfk/37/2024 zo dňa 31. marca 2025, ktorými kasačný súd kasačné sťažnosti sťažovateľa zamietol ako nedôvodné. Všetky vyššie uvedené veci sa týkali rozhodnutí žalovaného (sťažovateľa), voči ktorým bola podaná rovnaká žaloba a ktoré boli uznesením správneho súdu vylúčené na samostatné konania; rozdiel spočíval len v inom zdaňovacom období, za ktoré boli jednotlivé rozhodnutia žalovaného vydané. Vo všetkých uvedených veciach boli zároveň vydané uznesenia správneho súdu, ktorými bola sťažovateľovi uložená povinnosť doručiť žalobcovi napadnuté rozhodnutia sťažovateľa. Správny súd vo všetkých uvedených veciach dospel k záveru, že žalobcovi svedčí status opomenutého účastníka administratívneho (daňového) konania s tým, že doručenie napadnutého rozhodnutia priamo žalobcovi vykonané žalovaným nemožno považovať za perfektné, vyvolávajúce právne účinky s tým spojené, keďže pre doručovanie rozhodnutia o odvolaní mal žalobca ustanoveného právneho zástupcu, ktorému mal sťažovateľ rozhodnutie doručiť podľa § 30 ods. 3 Daňového poriadku. Voči uzneseniam správneho súdu podal sťažovateľ aj obdobné kasačné sťažnosti založené na nesprávnom právnom posúdení veci za rovnakej argumentácie ako v prejednávanej veci; v tu prejednávanej veci navyše uplatnil aj kasačný dôvod odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, ktorú neuplatnil vo všetkých vyššie poukazovaných konaniach pred kasačným súdom.

17. Podľa § 464 ods. 2 SSP: „Ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.“

18. Kasačný súd po preskúmaní záveru, ktorý zaujali jednotlivé senáty kasačného súdu, postupoval vo vzťahu k vysporiadaniu sa s kasačným dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 464 ods. 2 SSP, kedy sa v celom rozsahu stotožnil so závermi skorších rozhodnutí uvedených vyššie, a preto v plnom rozsahu odkazuje na ich odôvodnenie.

19. Kasačný súd k sťažovateľom uplatnenému kasačnému dôvodu odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP navyše konštatuje, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neoznačil žiadne rozhodnutia, predstavujúce ustálenú kasačnú prax, vo vzťahu ku ktorej malo dôjsť k odklonu vydaním napadnutého uznesenia správneho súdu, a preto chýbal podklad na to, aby sa touto námietkou mohol kasačný súd ďalej zaoberať.
20. Záverom kasačný súd pre úplnosť dodáva, že pri doručovaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v zmysle výroku napadnutého uznesenia správneho súdu bude povinnosťou sťažovateľa vyhodnotiť, aký bude aktuálny stav zastúpenia žalobcu v danom okamihu, a podľa toho doručiť rozhodnutie príslušnej osobe spôsobom, ktorý je ustanovený Daňovým poriadkom, pričom je viazaný právnym názorom správneho súdu a kasačného súdu vyjadreným v ich rozhodnutiach.
IV. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie uznesenia v časti trov
21. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia správneho súdu. Z tohto dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.
22. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi priznal úplnú náhradu účelne vynaložených trov kasačného konania voči žalovanému (v kasačnom konaní neúspešnému sťažovateľovi), pretože žalobca bol v kasačnom konaní úspešný.
23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.